

Melodie Edwards
JANE ÉS EDWARD

MELODIE
EDWARDS

Jane
és
Edward

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
Jane & Edward: A Modern Reimagining of Jane Eyre

Copyright © 2023 by Melodie Edwards
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Hungarian translation © Frei-Kovács Judit

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
FREI-KOVÁCS JUDIT

ISBN 978 963 452 956 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KOLBE-KONTOR ILDIKÓ

Köszönettel tartozom anyának, aki felvetette az ötletet

Első fejezet

Utálta a hamburgereket.

A szagukat, a látványukat, a felpuffasztott bucikat, a zsíros húslét, ami csordogált belőlük, gyűlölte a ragacsos fűszertartókat, amelyek asztalról asztalra vándoroltak a kísérőjükként, és az örökösnek bizonyuló fogyasztói panaszokat arról, hogy a húst alul- vagy túlsütötték. Mintha létezett volna valamiféle egyetemes színskála a rózsaszínes és barnás hússzínekről, amit fejből kellett volna tudnia.

Lehetséges, hogy gyerekkorában még szerette a hamburgert, legalábbis ezen tűnődött, mialatt várta a konyhában, hogy elkészüljenek a rendelések, de már nem tudott visszaemlékezni. A munkán kívül csak ritkán gondolt másra, a mai nap kivétel volt. És még annál is ritkábban gondolt vissza a gyerekkorára.

Utolsó nap, utolsó nap, utolsó nap. Rendelés a hatos asztalnál, számla a kilenceshez. Kivágta az étkezőrészbe vezető csapóajtót, az egyik kezében egy alaposan – három hamburgerrel és egy gyerekadag spagettivel – megrakott tálcával, a másikban pedig egy ragacsos számlatömbtartóval. Az asztalok között tekergett, az arcán udvarias mosollyal, miközben a lába örült tempót diktált odalent. Mint a robot *A Jetson családból. Bíp-bíp!*

– Egy hamburger jól átsütve, egy angolosan, egy éppen átsütve és a spagetti – mondta, miután letette az utolsó tányért is az ülésmagasítóval ellátott szék elé.

– Biztos benne, hogy ez angolosan készült? Nem hinném, hogy az ilyen rózsaszín.

– Biztosíthatom, hogy a szakácsunk megértette a kérését az angolosan átsütött húspogácsára vonatkozóan, de ha nem elégedett, visszavihetem a konyhába, és hozhatok egy másikat. Úgy negyedóra múlva készül el – magyarázta, és igyekezett felölteni a legjobb közönyös arc kifejezését. Egy tizenöt perces várakozás sok vendéget elrettentett már, de csak abban az esetben, amikor nem jöttek rá, hogy a késlekedésnek az egyedüli célja az, hogy eszükbe se jusson ilyesmit kérni.

– Nos... Azt hiszem, jó lesz így.

Micsoda lelkesedés!

– Jó étvágyat kívánok! – *Fulladjatok meg!* – Nemsokára visszajövök az italokkal.

Egy fordulat balra, egy fordulat jobbra, és a számla a görénynek a kilences asztalnál. *Utolsó nap, utolsó nap.*

– Parancsoljon, uram. Késpénz vagy kártya? – Már nyúlt a köténye zsebében lapuló bankkártyaterminálért, de a kilences szeme magasabbra kalandozott, egészen a mellkasáig. Az egyenruhák között mindig hiány volt a kisebb méretekből, és a bő ruhák jó szolgálatot tettek, hogy elrejtsek a folyamatos verejtékezést, ami a megerőltető munkával járt. Azon tűnődött, hogy a laza ruha és a nőiesnek aligha mondható alakja közül vajon melyik lehet az, amit a kilences megbámul.

– Uram, késpénz vagy kártya?

– Késpénz. Az ételért mindig késpénzzel fizetek. Ha a kártyámat használom, már le is tudtam a kaját, mielőtt kifizettem volna – nevetett a fickó.

Milyen elbűvölő...

– Azonnal hozom a visszajárót.

Kinyújtotta a kezét, hogy elvegye a pénzt, de a kilences megragadta az alkalmat, hogy a csuklója köré kulcsolja az ujjait, és közelebb húzza magához a kezét.

– Szép borralalót kapsz tőlem.

Jane émelve elmosolyodott, hallgatta az elfojtott pánik duruzsoló fehérzaját a fejében, mint mindig, valahányszor ilyen helyzetbe került. Nem számított, hány-szor fordult már elő. Gondosan ügyelt rá, hogy az arca rezzenéstelen maradjon.

Végül a fickó egy utolsó vigyor kíséretében elengedte a csuklóját, a zsíros ujjai hamburgerszagú nyomot hagytak a bőrén, mint valami szédítően édes parfüm. Jane visszafordult a konyha felé, és rávette magát, hogy ugyanolyan tempóban lépkedjen, ahogyan szokott, miközben újra meg újra a köténye durva műszálas szövetéhez dörzsölgette a csuklóját.

Ez az utolsó napom.

Jane hat éven át gondosan kerülte, hogy eszébe jusson az „utolsó nap”. Az „utolsó nap” ugyanis egy következő lépést követelt, egy tervet, valami más munkát, márpedig semmi ilyesmit nem tudott felmutatni.

Az étterem nem számított sem puccos helynek, sem útszéli kifőzdének. Egy köztisztületben álló, középméretű étteremhálózat része volt, amely a Toronto belvárosán túl fekvő területet célozta meg, tökéletes helyszínt nyújtva családi étkezésekhez, randevúkhöz és lármásabb rendezvényekhez, például sportközvetítések megtekintéséhez a bárban. A fizetés alacsony volt, de a borralaló szépen hozott a konyhára, és a bő galléros ing meg a kötény ingyen járt az alkalmazottaknak. Fedezték a fogorvosi ellátást, és a kamaszkorú pincéreknek köszönhető folyamatos vándorlás mindig lehetővé tette, hogy Jane megválaszt-hassa a műszakját. Rendben volt. Tényleg. Sokkal rossz-szabb állása is lehetett volna.

Sokkal jobb állásom is lehetne.

Ám ezt a gondolatot általában mélyen magába temette. *Csak egy érettségim van. Semmihez sem értek igazán. Nincs segítségem. Ez egy jó meló olyasvalakinek, mint én. Hiszen a fogorvost is fizetik.*

A huszonegyedik születésnapja elérkezett és elmúlt, majd a huszonkettedik is, aztán jött a huszonharmadik, majd a huszonnegyedik: és a belenyugvás mantrája egyre halványabbra kopott. A hamburger egyre bődösebb lett; és Jane egyre fáradtabbnak érezte magát a műszak végén. *Még fiatal vagyok; ez aligha mondható nyomasztó robotolásnak; ne nyavalyogj!* De a fiatalság nem tart örökké. Elképzelte, ahogy negyvenévesen még mindig ugyanazokat az asztalterítőket bámulja, ugyanazokat a fűszertartókat viszi egyik helyről a másikra, nem koncentrálni másra, csak a kezére, az pedig csak a rendelésekre, és nem érdekli a kilátástalanság. Ahogy az sem, hogy a belső hang, amely egyszer rávette, hogy törődjön bele a sorsába, most elkezdte korholni, és bogarat ültetett a fülébe, hogy ez így nem mehet tovább, nem várhat a sült galambra, hiszen semmi javulásra nem számíthat, ha nem lép ő maga.

A válasz a lehető legvalószínűtlenebb helyről érkezett egyik este, zárás előtt.

A munkatársa, Mandi nemrégiben tért haza az egyetemről, ahonnan másodszorra rúgták ki. Folyamatosan siránkozott, milyen nagy nyomásnak volt kitéve a professzorok, a tanulnivaló és most a szülei részéről, akik ragaszkodtak hozzá, hogy dolgozzon, ha nem megy vissza az iskolába. Bármilyen iskolába.

Mandi barátnője, „Ilyesmi”, ahogyan Jane elnevezte, miután meghallotta, hányszor ismételteti ezt a szót, mint valami ticet, tanácsot adott Mandinek, hogyan oldhatná meg a problémáját.

– Főiskola. Jogi asszisztens. Jogi titkár. Ilyesmi.

– Tudod, ki a franc akar recepciós lenni? – Mandi csücsörítve belenézett a telefonjába, és egy leheletnyit módosított a fejtartásán, hogy az áttetsző fény megcsillanjon az ügyesen felkent Sephora highlighteren, majd lőtt egy szelfit. Gondosan szemügyre vette az eredményt, mialatt *Ilyesmi* folytatta a székek egymásra pakolását. Két asztalt sikerült egymásra emelnie, mialatt Jane végzett hattal.

– A jogi asszisztens olyasmi, mint akik az ügyvédi irodákban dolgoznak. Szerintem tutira klassz tervnek hangzik. A szüleid leszállnak rólad, mert iskolában vagy, és nem fogja őket érdekelni, hogy befejezed-e. Szerintem tutira azt hinnék, hogy ettől majd valami ügyvéd akarsz lenni, vagy ilyesmi – magyarázta Ilyesmi.

Jane abbahagyta a pakolást, és figyelni kezdett.

– De ott kell... *tanulni*?

– Tina nyomi bátyja is ezt csinálta, amikor kijött a rehab-ról, vagy ilyesmi; legalábbis én így tudom. Mindenesetre, alig egy év, és főleg online, ami azt jelenti... – Ilyesmi elhallgatott, mire Mandi felnézett, nyilvánvalóan arra várva, hogy a barátnője kiteregesse a mesteri terve aduászát – ...hogy alig vannak órák, meg ilyesmi, és a szüleid sem panaszkodhatnak, hogy folyton a laptop előtt ülsz. Több időd marad az Instádra, szóval amikor azt hiszik, hogy a karrieredet építed, tulajdonképpen nem tévednek, de az igazi karrieredet, ami az, hogy influenszer leszel.

Hűha!

Aznap este Jane végigguglizta a közösségi főiskolákat, amelyeket említettek, és átböngészte a honlapjaikat. Ilyesmi mondott valamit. Egy levelezős képzéshez, ami főként online zajlott, nem kellett több egy érettségivel meg egy kitöltött jelentkezési lapnál. A tandíj... nem egyszerű, de megoldható. Teljesen megoldható.

Életében egyszer járt ügyvédi irodában, amikor az apja meghalt. Jenson, Jenson és valami volt a neve. Három férfi családi vállalkozásban, egy nagy házban egy pláza mellett. Egy középkorú nő ült az íróasztal mögött, aki szomorúan rámosolygott, és úgy gügyögött hozzá, mintha nem tizenhárom éves lett volna, hanem három. Lehet, hogy ő volt a jogi asszisztens?

Miután egy órára kiszabadult a Google útvesztőjéből, és megnézett két epizódot a *Briliáns elmékből*, kezdte úgy érezni, hogy kitisztul a kép – eltekintve attól az apróságtól, hogy a New York-i irodában játszódó jeleneteket nyilvánvalóan Torontóban forgatták –, de a többi ígéretesen hangzott.

Jogi asszisztens. Egy tiszta, csendes iroda. Speciális képzettség. Jobb fizetés. Hamburgermentes munkahely.

Igen, ez volt a jövője. És elérhetőnek látszott.

A gondolat úgy hat hónapig kísértette. A fűszertartók kicserélődtek a keze alatt, rendelések jöttek-mentek, satnya jattok és jó jattok követték egymást, és bevezettek egy új gyerekmenüt, amit elbűvölő módon „Cukkini spirelli”-nek neveztek el, és ami a szülők legnagyobb meglepedésére szolgált, ám szinte kivétel nélkül az asztal alatt végezte egy zsíros, nedves kupacban.

Jane nem hibáztatta a gyerekeket.

Hat hónapon át igyekezett összeszedni a bátorságát, vagy korholta magát, amiért ilyen bizonytalan, és kinevette a saját félelmét, miközben ez csak egy aprócska lépés, nem igaz? Nem igaz. Valójában egy rémes, émelyítő ficamnak hatott, a legnagyobb befektetésnek, amit Jane életében tett. Egy újabb, hányingerrel járó idegállapotba került, amikor elképzelte, milyen lesz az első napja, amikor beiratkozik, és meghallgatja az eligazítást egy zsúfolt osztályteremben.

Kicsit olyan volt, mint valami vicc. Egy borzalmas közhely. A gyermekotthonban felnőtt pincérnő, aki jobb életre vágyik.

Ha valakinek a nyomi bátyja meg tudta csinálni, akkor én is meg tudom. Vagy ilyesmi.

És így is tett.

A Mandi és Ilyesmi között lezajlott beszélgetés óta már csaknem két év telt el. Lepörgött egy tanév, amit se gyorsnak, se lassúnak nem érzett, előadások és hamburgerek folyamatos váltakozása határozta meg a napjait. Mialatt az étteremben ugyanilyen dinamikusan követték egymást a rövid ideig ott tartózkodó, könnyen felejtető személyzet tagjai. Mandi és Ilyesmi helyére egy aranyos, Katie névre hallgató szőke lány került, őt a mogorva Stanley váltotta, aki ellopta mindenki borrahalóját, ezért kirúgták, így végül Rob, egy pattanásos kamasz lett Jane társa, aki mindent leejtett, amihez csak hozzáért.

Jane nem is gondolta, hogy el lehet törni az ipari méretű, műanyag ketchuptartókat.

A diplomaosztóra két hónappal azelőtt került sor. Dupla műszakot vállalt, hogy kihagyhassa, de a diplomát akkor is megkapta postán. A konyhaasztalon hevert otthon, minden reggel végigsimított rajta, a bizonyítékon, hogy hamarosan nem kell több Mandivel és kilences asztallal bajlódnia.

És most elérkezett az *utolsó napja*.

– A kilences asztalnak vissza kell adnom. Rob! Visszavinnéd ezt nekem a kilences asztalnál ülő vendégnek? – Jane elcserélte a két húszast egy ötösre meg némi apróra, és megállította az esetlen kamaszt.

– Ööö... Miért?

– Gázos pasas. Csak vidd oda neki! – Odanyújtotta a fiúnak a visszajáróval kibélelt számlatartó mappát,

és igyekezett közömbös arcot vágni: semmiképpen sem akarta azt sugallni, hogy egy hősre van szüksége. Nem volt hajlandó könyörögni egy tizenhét éves suhancnak, hogy mentse meg. Arról szó sem lehetett.

– Ó, igen! Persze, biztosan. – Rob elvette a megtömött mappát, és visszafordult az étkezőtér felé. Ahogy megpördült, a köténye beakadt a pult sarkába, a szövet megfeszült, és ezzel egy időben a számlatartó mappa kicsúszott a kezéből, és leesett a földre, pénzermék gurultak mindenfelé. Vészjósló reccsenés hallatszott, a kötényzseb elhasadt az oldalán, így a teljes tartalma – három toll, egy elnyútt rágós tasak és öt, egyelőre érintetlen ragtapasz – szintén a földre hullott, az aprópénz mellé.

– A fenébe!

Rob lehajolt, de rosszul mérte fel a körülötte lévő tárgyak térbeli helyzetét és a közöttük lévő távolságot, így beverte a fejét a márványpultba, majd összeroskadt Jane lába előtt.

Jane felsóhajtott.

– Marianne! Mentőt kell hívni Robnak. Már megint.

Utolsó nap.

Második fejezet

Marianne, Jane üzletvezetője – mint mindig – mélyen csalódott volt a kiküldött mentőst illetően.

– Az isten szerelmére, úgy néz ki, mint valakinek az apja. Ide miért jön egy sem a fiatal, szexi mentősök közül? Láttam őket a kórházban! Tudom, hogy ott vannak. Ó, te jó ég, ez a sok vér...

– Marianne! Nem hinném, hogy szándékosan rejtegetik előled a szexi mentősöket...

– Biztos vagy benne? Csak mert amikor egyszer *talán* megjártam, hogy fuldoklom...

– Ó, szóval maga a fuldokló lány! – A barátságos, középkorú férfi felpillantott, miután a helyére illesztette az utolsó sebzáró ragasztószalagot a kába Rob fején. – Igen, szerepel a listánkon, édes.

– Hé, én sem ítélek meg a maga élete fölött. Legközelebb, amikor segítséget küldenek, jól látható, fekete izmokat akarok, világos?

– Rendben, fiam, tudod, mi a teendő. Kövesd az ujjamat!

Miután Rob sebét ellátták, ő pedig elrendezte a kilenccet, majd a ruháját meg a kötényt végérvényesen felakasztotta a szekrényébe, Jane utoljára kilépett az étterem ajtaján a szabadság reszketeg érzésével, amely éppen olyan gyötrelmesen veszélyesnek hatott, mint amilyen frissnek és újnak.

Már alkonyodott, amikor elhagyta a plázát. Egyre rövidebbek lettek a nappalok – közeledett a kanadai tél. Ám

aznap este meleg és rezzenéstelen volt a levegő, a makacs szeptember még összeszedte minden erejét, és Jane elsétált a megszokott buszmegálló mellett, mert úgy döntött, inkább hazagyalogol.

Az otthon egy egyszobás lakást jelentett egy háromemeletes épület tetején, ahová Jane tizennyolc évesen költözött be a szociális munkás segítségével, aki lezárta az aktáját. Az épület régi és roskatag volt, de a főbérlője egy lengyel nő volt, akinek a pillantása a bűnözőket is vallomásra készítette. Úgy figyelte a bérlőit, mintha azt kellett volna eldöntenie, ki kerüljön be Amerika legjobb egyetemére, ezért Jane szomszédai kivétel nélkül csendes, maguknak való embereknek bizonyultak, ami neki tökéletesen megfelelt. Mindig kitisztították maguk után az érmével működő mosó- és szárítógép szűrőjét az alagsorban, és soha nem tartottak hangos bulikat.

A környéket úgy hívták, Port Credit, és a határai kissé elmosódtak. Egyike volt a számos körzetnek, melyek területén azelőtt önálló falvak álltak az Ontario-tó körül. Évtizedekkel ezelőtt bekebelezte őket a Torontótól kifelé terjeszkedő külváros, és ma már nem jelentettek egyebet, mint a megállók nevét a nyugatra tartó gyorsvasút járatain. Mindössze húsz perc utazással az ember máris eljuthatott Oakville jóval gazdagabb kerületébe, az ott lakó kamaszok Jane kerületét csak úgy emlegették, hogy „Por-Fészek”.

Az idő előrehaladtával pedig a környék alaposan rácáfolt a gúnynevére. Egy beruházási hullám következtében a kopott utcákat mutatós homlokzatú, néhány emeletes házak meg jogastúdiók népesítették be, és egy kocsmatöltelékekkel teli bár helyén még egy night-club is nyílt. Az albérletárak az égbe szöktek, és Jane hálás volt, amiért Mrs. Zielinski még nem adta el a lakásokat, és a lakbért

sem emelte feljebb. Jane szerette Port Creditet; volt egy könnyen megközelíthető buszpályaudvara, egy bejárható élelmiszerüzlete, és bár a nemrégiben felújított kikötő csak a tóra és nem az óceánra nézett – egy olyan tóra, ami bűzlött, mint valami fortyogó mocsár, és túl szennyezett volt ahhoz, hogy úszni lehessen benne –, neki ugyanúgy tetszett. Könnyedén el tudta képzelni, hogy valójában az az óceán, melynek partján egy kétemeletes világítótorony magasodik – ami lényegében csak arra szolgált, hogy megvilágítsa az utat a szomszédos Starbucks felé. Ráadásul tizenhárom éves kora óta ez volt az első állandó otthona. Kötődött hozzá.

Egy boldog sóhaj kíséretében belökte az ajtót, majd az előszobában kilépett a sportcipőjéből, és ledobta a padlóra a táskáját meg a dzsekijét, majd elindult a konyhába. Aztán azonnal sarkon fordult, hogy felszedje és eltegye őket. Elvégre nem valami nyári vakációra készült. Semmi szükség nem volt arra, hogy elveszítse az eszét csak azért, mert örökre búcsút mondhatott Marianne-nak, Robnak és a válogatott hamburgerbagázsnak. Remélhetőleg.

Ezután visszasétált a konyhába, amely szűkös, de módszeresen takarított helyiség volt, akárcsak a lakás többi része, és finoman megérintette a diplomát, amely ott csücsült az asztalon kiállítva. Valódinak tűnt. Aztán odament a telefonhoz, amelyet párhuzamosan melléhelyezett, mint az evőeszközt egy elegáns terítéken. Megnyomta a hangposta lejátszógombját, majd kihangosította a készüléket.

– Üdvözlöm, Ms. Raine! April Kindree vagyok az MD Associates jogi munkaközvetítő cégtől. Igazán örülök, hogy a múlt héten találkoztunk.

Egyes esteken Jane csak háttérzajként hallgatta az üzeneteit, amíg vacsorát készített magának, megnyugtató

duruzsolás a grillsajt fölött. Ám aznap este megtorpant, és hegyezni kezdte a fülét. Az ügynökség koordinátorának mesterkéltén kedves hangja betöltötte a szobát.

– Van egy ajánlatunk... Talán ez szokatlan lehet olyasvalaki számára, aki még csak most kezdi a szakmát, de az oktatója kitűnő ajánlólevelet írt, és a HR-esük nem firtatta, hogy még nincs tapasztalata, amikor továbbítottuk az önéletrajzát, és kiajánlottuk az állásra, ami nagyon... Nos, ez az állás egy belvárosi jogi cégnél lenne...

Jane először tévesen úgy gondolta, hogy ez a „belváros” Mississauga városközpontját jelenti, vagyis egy halom magas épületet a régi tanácsháza körül meg egy ormóttan bevásárlóközpontot, amely a Torontótól nyugatra terülő külvárosi rész központjával szolgált. De aztán megértette, hogy a „belváros” Toronto belvárosát jelentette. A nagyvárosét.

– A ma reggel küldött e-mailünkben megtalál minden részletet...

Jane egy aláírással váró munkaszerződést talált. Szükségük volt a társadalombiztosítási azonosítójára. A kezdő fizetés pedig – Jane egyszerűen nem tudta elhinni – három hónap után magában foglalta az összes pluszjutattást. Természetesen a munkaviszonyának meghosszabbítása a hat hónapos próbaidő lejártakor megírt teljesítési beszámólótól függ majd.

Jane kinyomtatta mind a munkaközvetítő ügynökség, mind a cég HR-osztálya által küldött e-maileket, és gondosan elhelyezte a diploma mögé. Az is szerepelt bennük, hol kell megjelennie az első munkanapján. Még egy gratuláló e-mailt is kapott a főiskolai oktatójától, aki kedvesen beajánlotta az ügynökséghez, és felszerelte a ragyogó ajánlólevéllel.

„Úgy festett, mint akinek elkél egy kis segítség, és mivel ötöst szerzett az órán... – magyarázta Grady professzor

mosolyogva. – Van egy barátom, aki ennél az ügynökségnél dolgozik. Mindig oda küldöm a jó tanulóimat.”

Minden elő volt készítve hétfőre, az első munkanapjára.

Jane befejezte az üzenet hallgatását, és kétszer rányomott a telefonra, hogy elmentse azt. A készülék hároméves volt, és folyton arra buzdította, hogy töröljön ki mindent. Kegyetlen. Ezek a régi Androidok olyan szívtelenek tudnak lenni. De valóban ki kellett volna törölnie.

Jane végismított a diplomáján, és megnyomta a lejátszógombot, hogy még egyszer meghallgassa az üzenetet.

Harmadik fejezet

Ám a péntek esti törekeny álom másnap reggelre meg-
hasadt, és ripityára tört. A nyers valóság rátette a kezét
a reményére, és vasmarokkal szorította. Semmiféle hiba
nem fordulhatott elő. Ami annyit jelentett, hogy bármi
előfordulhatott.

Ki kell küszöbölnöm minden bizonytalanságot.

Szombat reggel nyomtatott néhány tartalék példányt
az e-mailekből, amelyek tájékoztatták, hogy hétfő reggel
fél kilenckor a King Street West 100-as szám alatt kell len-
nie, majd elrejtette a táskája két különböző rekeszébe arra
az esetre, ha valaki esetleg leöntené kávéval a vonaton, és
eláztatná az egyik példányt. Memorizálta a vonatmenet-
rendet és a vágányszámokat a Port Credit Eastboundtól a
Union Station egyes vonalig.

Ám ezt valahogy nem érezte elegendőnek.

Szombat délután elsétált a Port Credit GO állomásra,
majd elvonatozott a torontói Union Stationre, és miután el-
fogyasztott egy kellemes kávéval a Starbucksban az állomás
előcsarnokában, megfordult, és hazautazott, majd leszidta
magát, amiért nem ment el egészen az irodáig, és elpaza-
rolta a vonatjegyet egy ilyen, alapjában elvetélt próbaútra.

Vasárnap délután újra kivasalta a ruháját, miután lete-
rítette az ágyra, és megállapította, hogy a sötétkék blúz és
a fekete nadrág szomorúnak és megviseltnek tűnik, annak
ellenére, hogy mindössze két napja vasalta ki. A nadrág
ugyanaz volt, amit a pincérkedéshez is hordott.

Ne rugózz már ezen! Senki sem fogja tudni, hogy ez pincéernadrág. Persze én tudni fogom. Én tudom, hogy csak egy nyomorult pincéernadrág.

Ezek a gondolatok elterelték a figyelmét, ezért túl későn eszmélt fel a kezében tartott vasalóból finoman áramló gőzre. A túl nagy forróság és nyomás reménytelenül megolvasztott egy gombot a blúzon.

Miután Jane úgy döntött, hogy hazudni magának az a fajta luxus, amit egyszerűen nem engedhet meg, beült a csontszáraz fürdőkádjába, és sírva fakadt.

– A francba! A francba!!! A FRANCBBA!

De csak tíz percig.

Mert az önmagának való hazugság mellett az, hogy tíz percnél tovább sír, amikor a boltok hatkor zárnak, szintén olyan luxusnak számított, amit egyszerűen nem engedhetett meg magának.

Több dolgot is csinálhatsz egyszerre, Jane! Sírj a plázában, miközben vásárolsz, ha már muszáj!

Ám a pláza a pokoli stressz sajátos változatát hozta. Az a nadrág és blúz volt az egyetlen tűrhető ruhája. A főiskolán kaptak néhány „hasznos tippet”, de az öltözködésről mindössze annyit mondtak: „Ügyeljenek rá, hogy megfelelően öltözködjének! Ne feledjék, a hagyományos, formális viselet az elvárt. És fordítsanak nagy gondot a személyes higiéniára!”

Személyes higiénia, szóval mossam meg a fogamat. Értem. Szuper hasznos tanács. Kösz, főiskola!

Az olyan kifejezések, mint a „formális viselet”, éppen annyit jelentettek Jane-nek, mint a szépségmagazinokban olvasható „visszafogott elegancia” vagy „randis magas sarkú” meghatározások. Az olyan lányok számára, akik új cipőt vesznek egy randira, elmennek egy randira, vagy legalább elhívják őket randizni, ez a kifejezés talán jelent

valamit, de a „formális viselet” egy olyan lány számára, aki ugyanabban a turkálós farmerben jár három éve...

Két busszal és egy átszállással később Jane ott találta magát a bevásárlóközpont robusztus épülete előtt. Kószálni kezdett. Az első körút katasztrófának bizonyult. A másodiktól kiverte a hideg veríték. A harmadik a kétségbeesés legmélyebb bugyrába vezette. Boszszankodva nézegette a kirakatokat, hogy hová menjen be, ahol megfelelő ruhát talál a méretéhez, a korához és a szánalmas költségvetéséhez. Teltek-múltak a percek. Végül belépett a Reitmansba, de csak azért, mert látta a buszon a reklámját: a modellek idegesítően lelkesnek tűntek, mintha földöntúli boldogságot okozott volna nekik már csak a levegővétel vagy a mosolygás is, ám elegánsnak és hozzáértőnek néztek ki, és a szlogenjük azt hirdette, hogy itt bárki sikkes holmikat kaphat kedvező áron.

Az üres üzletben csend honolt, a háttérben valami Top 40 poprádió játszott alig hallhatóan. Rajta kívül mindössze a két eladónő tartózkodott a helyiségben, akik elgyötörtén pillantottak fel, amikor besétált, de úgy tűnt, örömmel nézik levegőnek. Jane végigfutotta az állványokon lógó vállfákat, gyorsan összegyűjtött egy halom, irodába is alkalmasnak tűnő darabot, majd besurrant egy próbafülkébe. Elvégre az emberek mindig ezt csinálják – nem lehet olyan képtelen vállalkozás.

A nadrágpróba teljes kudarccal végződött. Egyiknek sem volt megfelelő a hossza, és különös helyeken voltak összeöltve, a szövet pedig felgyűrődött ott, ahol ki kellett volna simulnia Jane hajlatain. Úgy tűnt, mintha mindent egy elképzelt alkatra terveztek volna.

Bárki is legyen az a nő, akire jó ez a nadrág, én kurvára utálom.

Jane felhagyott a nadrágokkal, és előásta a szoknyákat. Egy fekete, elasztikus derekú, műszálas darab végül sikert aratott. Nem lehetett pontosan meghatározni, miért, de jól állt neki. Felpróbált hozzá egy egyszerű, fehér blúzt. Volt egy másik, lágy kék blúz is, ami kicsit nagynak bizonyult, de a szoknyába betűrve egészen tisztességesen festett. Aztán előkerült egy fekete blézer. Jane belebújt, aztán levette, majd újra belebújt, igyekezve döntésre jutni. Jó választásnak tűnt, hiszen a blézer irodaiasnak és komolynak hatott, de férfias, nehéz darab volt.

Megnézte az árcímkét, majd úgy döntött, hogy nem veszi meg. A blézernek még várnia kellett, amíg megérkezik az első fizetése. Jane igyekezett erre a bizonyos fizetésre összpontosítani, amikor a pénztárgépen megjelenő összeg láttán összerezsent. Jobb is lesz, hogy ha most már állandó bért kap az óradíj és a borralalók helyett.

Mint valami dominóhatás, az új szoknyához új cipő is kellett a kopott, fekete oxford lábbeli helyett, amit eredetileg a nadrág alá tervezett elrejtetni, de a cipővásárlás már túl nagy kalandnak bizonyult volna egy napra. Egy pár egyszerű, fekete balerinacipő a Walmartból tökéletesen megfelelt, és miután megpróbálta kitalálni, hogy mégis milyen harisnyával húzhatná fel, a szemközti sorban rá is bukkant a megfelelőre. A harisnya megvásárlása jelentette a legkisebb kiadást – miután alaposan megnézte a csomagoláson szereplő címkét a megközelítőleges magasságtól és súlytól függő méretezésre vonatkozóan, és mindkét tényezőt megpróbálta megtippleni.

Miután megkönnyebbült, hogy végzett, Jane végül hazacipelte a kemény munkával megszerzett javakat.

Te aztán nyakig benne vagy, Raine!